

actualitas, ergo habet propriam existentiam: minor patet ex *superiori Resolutione*, Maior probatur: quando aliqua res habet suum prius, à quo naturaliter fluit aliquid posterius, habet quoque suum posterius, sicut quia risibilitas naturaliter fluit à rationali, ideo posito rationali sequitur naturaliter risibilitas, sed existentia habet pro suo priori actum entitativum rei, ergo eo dato pullulat naturaliter ipsa existentia.

Quintò. Quando aliqua duo nullà distinctione ante opus intellectus factà distinguuntur, vt se habet vnum, ita aliud: aut quod habet vnum, habet & aliud, loquendo in rebus finitis, sed ex doctrina nostra in *Metaphysica de distinctione essentia ab existentia*, non modò non distinguuntur formaliter, sed ne quidem per rationem ratiocinatam, ergo cum materia non habeat suam essentiam à forma, nec habeat ab ea suam existentiam.

Sextò. Si materia prima non haberet propriam existentiam à se, illam haberet aut à forma, aut à composito: sed neutrum dici potest: non quidem à composito; quia ipsa est quæ dat esse partiale ipsi composito; quod autem dat esse alteri, non potest ab illo suam habere existentiam, sed materia dat esse composito, ergo non potest ab ipso suam habere existentiam; quòd nec eam habeat à forma, Ratio est; quia vel forma ipsi materiæ suam comunicaret existentiam, vel alienam, non alienam, quia nemo dat quod non habet: deberet ergo eadem esse vtriusque existentia: sed hoc est impossibile, quia quæ diuersam habent productionem, diuersam habent existentiam, sed materia & forma diuersam habent productionem, nam materia fit per creationem à Deo immediate, forma verò ab agente per generationem.

Septimò. Primum recipiens distinguitur realiter à primo recepto, sed materia secundum se est primum recipiens, & forma primum receptum, ergo debet esse distincta à forma realiter, & existentialiter.

Denique ingenerabile, & incorruptibile distinguitur realiter à generabili & corruptibili: sed materia prima est ingenerabilis & incorruptibilis, formæ verò materiales sunt generabiles & corruptibiles, ergo materia distinguitur existentialiter ab illis, quia quod distinguitur realiter, distinguitur existentialiter; distinctio namque realis attenditur penes existentiam, non verò penes essentiam, habetur ergo ex his duobus argumentis vltimis, quòd cum distinguantur inter se realiter, materia & forma, distinguuntur quoque existentialiter, & per consequens habent distinctas existentias, non ergo existentia materiæ prouenit ab existentia formæ.

Confirmat: quæ distinguuntur realiter realitate maiori, possunt separata remanere saltem per potentiam Diuinam, at quæ possunt separata remanere, debent posse separata existere, ergo quandoquidem materia & forma distinguuntur realiter, poterunt separatim existere ideòque habebunt diuersas existentias. Adde quòd prius non habetur à posteriori, prius autem est materiam esse, & existere quàm formam, cum materia sit primò receptivum formarum, omne autem recipiens debeat esse existentialiter

prius recepto. Quare concludendum est, materiam, ex eo quòd sit ens positum extra causas dici habere actum entitativum, ex eo verò quòd sit præsens in rerum natura, dici habere actum existentiam, ille enim actus existentiam ab aliquibus vocatur *actus presentia*.

Mirandus verò hic videtur Ruuius in eo quòd velit materiam intra suam essentiam nullum actum habere entitativum, *questione* tamen immediate sequenti ipsi concedit actum existentialem independentem ab existentia formæ, sibi inquam, videtur contradicere, quia cum existentia nil sit aliud etiam ex mente Ruuij, quàm *essentia extra causas posita*, si materia nullum essentialiter habeat actum ex se, nec habebit ex se actum existentiam.

Resolutio tertia. Materia prima propriam habet subsistentiam. In opinione Scotistarum non habet difficultatem hæc resolutio, cum enim teneant materiam primam habere propriam existentiam, sic possunt argumentari: quod existit per se & non in alio per inhaerentiam, sustentatur de se, & non in alio: sed materia prima existit per se ex superioribus dictis, ergo sustentatur, & subsistit de se, id est habet propriam existentiam propriamque subsistentiam.

Quoad Thomistas verò, vt verum fatear; Quandoquidem ipsi materiæ primæ, & actum entitativum, & existentiam propriam denegant, debent denegare etiam ipsi materiæ propriam subsistentiam; hæc nostra mens, licet sit contra omnes fere, qui doctrinam Diui Thomæ profitentur, excepto Molinà *prima parte, quest. 29. art. 2. disp. 3.* & Fonseca *9. Metaph. cap. 8. q. 5. sect. 4.* Mihi tamen certa videtur, & ratio fundamentalis est, quia subsistentia est quidam actus; diuiditur enim communiter ab ipsis Thomistis actus in informantem, & subsistentem, cum ergo denegent materiæ omnem actualitatem, debent etiam ipsi denegare omnem actum subsistentem: quidquid sit certum est materiam habere propriam subsistentiam.

Probatur *secundo* Resolutio: Illud, quod est subiectum reliquorum, quòdque non inhaeret, non potest dici carere subsistentia: sed materia prima est subiectum primum, nullique inhaeret, ergo habet propriam subsistentiam; minor probatione non indiget, maior etiam clara videtur, confirmaturque, quia quod se habet per modum per se stantis, habet peculiarem subsistentiam; sed quod est primò subiectum, quòdque nulli inhaeret, se habet per modum per se stantis, ergo habet peculiarem existentiam, quæ ratio valet etiam abstrahendo ab opinione Thomistica & Scotistica.

Obijcies *primò*. Propria subsistentia reddit rem incommunicabilem; sed materia non est incommunicabilis, ergo materia non habet peculiarem subsistentiam: quia quod habet peculiarem subsistentiam est incommunicabile.

Respondeo, est incommunicabile per modum naturæ, id est reddit naturam, cuius est subsistentia, incommunicabilem, at non reddit incommunicabilem per modum partis: quare subsistentia materiæ reddit materiam incommunicabilem formæ per modum naturæ, id est facit vt natura materiæ non comunicetur formæ,

Nam 11.
Determinat
autem quod
materia pri-
ma habeat
propriam
subsistentiam.
Prob. primò.

Secundò.

Nam 22.
Rationes
contra resol.
vltimam
ponuntur &
soluuntur.
Obijcies.

Resp.